

DETAIIILE, CA ȘI BUTURUGA MICĂ

MIREASA MUTĂ, adaptare de Alexandru Tocilescu după *Femeia mută* de Ben Jonson. Traducerea: Andrei Bantaș ● **TEATRUL DE COMEDIE** ● Data reprezentației: 4 februarie 1996 ● Regia: Alexandru Tocilescu ● Decorul: Puiu Antemir ● Costumele: Anca Pâslaru ● Coregrafia: Felicia Dalu ● Muzica: George Marcu ● Distribuția: Cornel Vulpe (Posac), Mihai Bisericanu (Sir Delfin Rasăpură), Alexandru Pop (Ned Clerimont), Tudor Chirilă (Spirț), Dumitru Chesa (Sir Gaiță), Candid Stoica (Sir Amorez de Capseque), Silviu Stănculescu (Căpitanul Vidră), Gheorghe Dănilă (Brici), Eugen Racoți (Mutulea), Dorina Chiriac (Marmeladă), George Ivașcu (Ambigua), Adina Popescu (Lady Ștaif), Marinela Chelaru (Lady Centaur), Liliana Popovici (Doamna Sturz), Aurora Leonte (Doamna Vidră), Liliana Mocanu (Fidela), Grigore George (Preutul).

**

Se poartă muzicalul, se poartă lifting-ul scenic al clasicilor, se poartă adaptările după..., iar când și când se poartă chiar umorul. Lucruri bune toate acestea, măcar pentru meritul de a ne mai descreți frunțile, drept care am primit cu plăcere invitația Teatrului de Comedie de a vedea **Femeia mută** de Ben Jonson, adusă la zi după rețeta pomenită mai sus. Numele lui Alexandru Tocilescu - autor al adaptării și al direcției de scenă - era și el de bun augur, năstrușnica sa inventivitate fiind demonstrată nu o dată până acum.

Pregătirea noastră moral-volitivă fiind bun câștigat, am avut însă un prim moment de derută la constatarea că, în cel dintâi sfert de oră (poate a durat doar cinci minute, dar în sala de teatru minutele pot fi grozav de lungi, uneori), nu am înțeles mai nici o vorbă a textului. Pare stupid să începi o cronică referindu-te la un detaliu (?), dar, pe de o parte, vorbirea scenică defectuoasă a tinerilor actori este atât de frecventă încât devine un lucru grav, iar pe de altă parte, în acest detaliu regăsim, am putea spune, defectul principal al spectacolului: insuficienta rigoare, alăturarea câtorva momente efectiv reușite altora, multe, superficial tratate și, de aceea, lipsite de energie, de forță de convingere. Cu

suișuri și coborâșuri, nu o dată de-a dreptul cu hârtoape, spectacolul te prinde pentru a te lăsa apoi de izbeliște, te amuză un moment, dar te pierde curând.

Hazul este și el de multe feluri și culori, neorchestrate pentru a suna armonios: de la acela copios, „pince sans rire”, practicat de Cornel Vulpe, la gesticularea excesivă și cam autoadmirativă a lui Tudor Chirilă, de la zeflemeaua subțire a lui Mihai Bisericanu (convingător și în „ipostază” muzicală), la umorul precis, pigmentat al lui George Ivașcu sau la acela sevos utilizat de Dumitru Chesa, Silviu Stănculescu și Candid Stoica. Ar mai fi de reținut Alexandru Pop pentru o meritorie (insuficient finisată, totuși) schiță de portret: n-ar prea fi de reținut (dar nici chiar de respins) Eugen Racoți și Gheorghe Dănilă.

Foarte bună, muzica lui George Marcu (și, slavă Domnului, se cântă **live**), izbutită, coregrafia Feliciei Dalu, ca și decorul semnat de Puiu Antemir (nu chiar original, însă, ne-am permite să adăugăm) ori costumele concepute de Anca Pâslaru.

CRISTINA DUMITRESCU

CUI I-E FRICĂ DE EDWARD ALBEE?

În anii '80, Edward Albee dădea o lovitură târzie, alături de Tennessee Williams, pe scenele teatrelor românești. Pentru epoca respectivă, gestul regizorilor de a monta teatru american era un semn că dezghețul cultural ce-și avusese apogeul în anii '65-'70 (până la publicarea celebrelor teze din aprilie) continua în virtutea inerției. Faptul că pe scenele bucureștene se montau piesele lui Ionescu sau ale unor dramaturgi americani contemporani marca ruptura culturală de Moscova, cu care Ceaușescu se mândrea în Occident. N-am reușit să înțeleg gestul domnului Mihai Manolescu, regizorul și traducătorul, destul de firav, al piesei

VISUL AMERICAN de Edward Albee ● **TEATRUL MIC** ● Data reprezentației: 24 februarie 1996 ● Regia: Mihai Manolescu ● Scenografia: Victor Crețulescu ● Distribuția: Liliana Pană (Mami), Eugen Cristian Motriuc (Tati), Monica Mihăescu (Buni), Liana Ceterchi (Doamna Barker), Rareș Stoica (Visul american).

**

Visul american. Cred că montarea domniei-sale are toate șansele să cunoască o cădere răsunătoare. Mi s-a părut că universul ideologic al acestei piese de tinerețe - n-am prea înțeles de ce regizorul nu a montat piese de maturitate, mult mai valoroase, ca **Tiny Alice** sau **A Delicate Balance** - poate fi considerat ușor desuet de publicul actual. Reprezentată pentru prima oară în anii '50, într-un teatru off-Broadway, de trupa York Playhouse, împreună cu o operă într-un act la care Albee colaborase cu William Flannagan, piesa a fost jucată doar trei săptămâni. Dacă satira „visului american” nu a prins la americani, cum va prinde la publicul nostru?

Criticii sunt de acord că o altă piesă a bilogiei (pentru că Albee a scris două piese având aceleași personaje), intitulată **Sandbox**, e mai generoasă în sugestii pentru un regizor. Subiectul ei ar fi, pe scurt, acesta: Mami, Tati și Bunica se găsesc pe ● plajă figurată cu ajutorul unei cutii cu nisip. Cei doi o aduc pe

Imagine din *Mireasa mută* după Ben Jonson la Comedie (regia: Alexandru Tocilescu)

